

QUOTEDIIOUS

Feedback/σχόλια
εμπειρίες/φώτος στο
quotediious@gmail.com

ΤΟ ΜΙΣΟΣ / LA HAINE / THE HATE

Καλείσαι τώρα λοιπόν να γράψεις το μετα-whatever ημι-αστείο αρθράκι σου σε μια τέτοια εποχή συνολικής κρίσης κλπ κλπ. Δύσκολα τα πράγματα, ουφ, ό,τι και να πεις φαίνεται κάπως άσχετο με το τί συμβαίνει. Βέβαια με τον Άδωνι να μπαίνει στη βουλή, ίσως ποτέ δεν ήταν καταλληλότερη στιγμή για το ρίμαγμα των πάντων, ένα re/de(con)struction που θα μας πάρει και θα μας σπκώσει όλους.

Παίρνω μια βαθειά ανάσα - «δες το σουρρεαλιστικά το θέμα». Ναι, δεκτό ως ένα σημείο [γιατί κι ο φασίστας παραμένει φασίστας, μην ξεχνιόμαστε]. Και υπάρχει πάντα κι ο Δημοσθένης Λιακόπουλος, η τρανή απόδειξη ότι ό,τι βγαίνει από τη Θεσσαλονίκη έχει ένα πως να το κάνουμε αισθητικό edge, ένα avant-garde προβάδισμα.

Το βασικό πρόβλημα δεν είναι ο Άδωνις. Το βασικό πρόβλημα είναι το το σύφο που ακούει στο όνομα Ευγενία Μανωλίδου. Στο πρόσωπο της συμπυκνώνεται όλη η φρίκη όχι μόνο της ελληνικής σαπίλας, αλλά και της ανθρώπινης κατάστασης μέσα στη νέα τάξη πραγμάτων. Πρόσωπα σαν αυτήν αποδεικνύουν ότι όχι μόνο έχουμε χάσει τα αυγά και τα πασχάλια απο άποψη common-sense, αλλά ότι έχουμε πια μπει για τα καλά σε ένα μεταμοντέρνο κύκλο από τον οποίο η έξοδος μπορεί να είναι μόνο ριζική.

Πραγματικά αναρωτιέμαι από τί να προέρχεται αυτή η φριχτή συνθήκη μέσα στην οποία ο Χ διανοούμενος ασπάζεται φασιστικές ιδέες. Τί μπορεί να πέρασε από το μυαλό των φουτουριστών, του Ezra Pound, του Martin Heidegger πραγματικά ούτε που μπορώ να το φανταστώ. Καλά, όχι τώρα να τοποθετήσω το βούρλο τη Μανωλίδου δίπλα στους προαναφερθέντες (σύνελεθε, filtig), αλλά τότες σπουδές βρε παιδί μου και τόσα ταξίδια, χαμπάρι δεν παίρνει ο άνθρωπος; Μήπως τελικά όντως υπάρχουν σκοτεινές δυνάμεις στο μυαλό όλων μας και η τάση προς την κυριαρχία είναι έμφυτη?

Ένα λεπτό.

Δεν ξέρω κατά πόσο τα νεύρα σας αγαπητοί μου αναγνώστες κρατάνε γερά αλλά τα δικά μου τσαταλιάζονται όταν προσπαθώ να βγω από το βαγόνι

στην πλατφόρμα του αθηναϊκού μετρό. Συνηθισμένος βλέπεις εγώ από την ίσως ελαφρώς ρομποτική, αλλά τουλάχιστον σεμνή συμπεριφορά των βορειοευρωπαίων, θεωρώσα ότι θα περιμένουν οι έξω για να βγουν πρώτα οι μέσα. Πρώτο καλοκαίρι, σκατά, δεύτερο πάλι σκατά. Ε, το τρίτο καλοκαίρι απλά περπάτησα χωρίς να περιμένω και την τέταρτη ή πέμπτη φορά έπεσα πάνω σε μια θεία και αυτή έπεσε κάτω. Φεύγοντας άκουσα να με βρίζουν, αλλά δε σκιάχτηκα κιόλας, μη σου πω ότι χάρηκα και λίγο (ξέρω ότι πολλοί θα χαϊρόσαταν αν κάνατε κάτι τέτοιο, αλλά λίγοι θα το παραδέχονταν γιατί είναι κομματάκι τρομοκρατικό, οκ).

Και έρχεται κάποιος εδώ και μου λέει οτι ρε συ filtig δεν είναι όλα αναγκαστικά τόσο αδιεξοδικά, δεν είναι η τρομοκρατία η μόνη λύση, είναι ζήτημα παιδείας. Απαντάω βέβαια εγώ ότι μα δυο ολόκληρους χειμώνες το ακούνε το γαμημένο μήνυμα να περιμένουν να βγουν οι άλλοι, απ' τα τρένα πρώτα,

‘λεγα εγώ...». Καραδωκεί ένας Άδωνις για όλους μας;

Ε όχι ρε συ Lars δε θα γίνουμε όλοι Ευγενίες. ΟΚ ίσως τα γράμματα και ο διανοουμενισμός δε μας κάθισε, ίσως η συναισθηματική ευφυΐα έγκειται αλλού, πρέπει να την ξανασκεφτούμε τη φάση από την αρχή, από αλλού. Αλλά θα τη βρούμε την άκρη, δεν μπορεί.

Και τώρα το τέλος του άρθρου στο στυλ του Brazil (Terry Gilliam): Τα παιδάκια του εν λόγω ζευγαριού-τέρατος ανακαλύπτουν μέσω κάποιων φίλων το Fagazine. Αναρωτιούνται στην αρχή γιατί κάποιος ξένος έχει τόσο μίσος για τους γονείς τους. Ύστερα από περίσκεψη, ανάλυση και συζητήσεις μεταξύ τους συνειδητοποιούν ότι οι γονείς τους είναι καθάρματα, στέλνουν μια απολογητική ανοιχτή επιστολή στο Fagazine και την Ελευθεροτυπία και άρον-άρον φεύγουν από το σπίτι. Ο μεγαλύτερος ξεκινάει διδακτωρικές σπουδές πάνω στη

πότε θα το πάρουν πρέφα; Ίσως βέβαια κάποιοι να είναι καμένοι από χέρι, να πρέπει να περιμένουμε τη νέα φουρνιά για να στρώσει η φάση. Δωσ' του λοιπόν καμιά 20αριά χρόνια, πεθαίνουν οι γιαγιάδες (τώρα με τις νέες συντάξεις θα επιταχυνθούν κιόλας οι θάνατοι) και οι πιτσιρικάδες μαθαίνουν να χρησιμοποιούν το μετρό με σύνεση.

Το πρόβλημα όμως είναι: πώς ξέρεις οτι σε κάθε πεθαμένη γιαγιά από το χωριό (που σε τελική ανάλυση τόσο δύναται) δεν αντιστοιχούν τρεις μικρές Ευγενίες; Κάτι σα νεο-ναζι Λερναία Ύδρα; Δηλαδή μάθαμε να χρησιμοποιούμε τα μέσα μεταφοράς στη Ζυρίχη για να επιστέψουμε και να παντρευτούμε τον Άδωνι; Αυτή είναι η μοίρα μας; Κι εδώ έρχεται η σπαστική φατσούλα του Lars Von Trier μ' ένα βλέμμα «εμμμ στα

σχέση αναρχοσοσιαλισμού και μουσικής, με focus τους John Cage και Cornelius Cardew... aaaaa...

Κάπου εκεί ξυπνάω και είμαι πίσω στην καρέκλα μου. Βλέπω ότι το φασιστικό αγγλικό κόμμα BNP έχει 80.000 likes στο facebook. Ουφ...

Θα μπορούσα να παραιτηθώ, αλλά η μαλακισμένη ρομαντική μου φύση μου λέει οτι θα γυρίσει κι ο τροχός, θα γαμήσει κι ο φτωχός. Παρά λοιπόν το gloomy κείμενο αγαπητές μου θέλω να παραμείνετε ψύχραιμες! Βάλτε τέλος πάντων εκεί μια Bjork ή μια Καίτη Γαρμπή στο ράδιο και εντάξει θα τη βρούμε την άκρη.

Κι όσο για σένα μαλάκω Μανωλίδου αν ξαναπιάσεις στα χέρια σου τα ποιήματα του Ρίλκε θα στα κόψω τα χέρια. Άντε μπράβο.

Καλά Χριστούγεννα! 🍷